

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

MISSIONSFÖRBUNDET

ORGAN FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDET

Utkommer varje torsdag.

20 Mars
1919.

Redaktion:
Joh. Hellström. Theod. Anderson.

Nr 12
Årg. 37.

ORDET OCH UPPLEVELSEN.

Ebr. 4: 2.

För en del år tillbaka uppstod en strid rörande förhållandet mellan dessa båda begrepp. Den väsentliga orsaken till denna strid var detta, att man satte det ena i stället för det andra, satte den inre upplevelsen i stället för ordet. Och då förstår man lätt det motstånd, som därvid restes för de heliga skrifternas auktoritet och försvar.

Det har likaså funnits tider, då man satt den gudomliga uppenbarelsen i stället för erfarenheten eller den inre upplevelsen. Ur denna åskådning har bland annat även den objektiva försoningsidén och läran om att världen är frälst framkommit. Med bortseende från Kristi verk i oss lade man då hela vikten vid Kristi verk för oss.

För den kristliga erfarenheten är det emellertid en avgjord sak, att båda dessa riktningar äro osunda och icke stå i överensstämmelse med skriften.

Den gudomliga uppenbarelsen, såsom denna kommit till uttryck i de heliga skrifterna, och denna uppenbarelses tillämpning i människan äro frälsningens båda väsentliga stycken. Skriften innehåller frälsningens allmänna historia; vid sidan av denna löper dess enskilda historia — frälsningens tillämpning på människan. Ordet är frälsningens gudomliga, erfarenheten eller upplevelsen därav är dess mänskliga sida. Guds Ande vittnar med vår ande, att vi äro Guds barn, säger skriften.

Att upplösa bandet mellan ordet och upp-

levelsen är alltså att upplösa bandet mellan Gud och människa och alltså detsamma som att upplösa frälsningen.

Ordet kan icke frälsa, om det icke uppleves. Man gör härvid en alldeles förhastad slutledning, då man invänder, att nutidens människor icke kunna uppleva, att Jesus är född, att han har dött och att han har uppstått. Det är visserligen sant, att endast med Jesus samtida människor historiskt kunde uppleva detta. Men det är likväl sant, att människan för sin frälsning så att säga måste uppleva Jesu födelse, död och uppståndelse, på grund av vilken erfarenhet hon också kan intyga sanningen därav. En människa måste erfara kraften av Jesu liv — Kristus måste födas i henne. Hon har att erfara Kristi död — hon skall dö med honom. Uppståndelsekraften måste hon för sin frälsning erfara — hon har att uppstå med Kristus.

Och såsom det icke hjälpte med Jesus samtida människor, att de historiskt upplevde Jesu födelse, död och uppståndelse, om de icke i sitt hjärta erforo och upplevde dess kraft, så skall icke heller det oss givna historiska ordet därom vara oss till nytta, om vi i våra liv icke uppleva dem. Frälsning kan icke erfaras utan ordet, och ordet frälsar icke, om det icke erfares. Ordet och upplevelsen i oskiljaktlig förening verka människans frälsning; åtskilda är ordet onyttigt och upplevelsen omöjlig.

J. H.

PREDIKANTERS ANSTÄLLANDE

I den fria andliga verksamheten har predikogärningen varit en av grundvalarna, som burit upp och fört fram denna rörelse. Dess betydelse för verksamhetens framgång just nu är lika stor som någonsin förr, varför den bör handhavas med ett av Guds Ande upplyst förstånd. I början av den fria andliga rörelsen funnos inga organisationer, vilka kallade predikanter och ansvarade för dem, utan kallelsen sköttes i regel av enskilda personer, och predikanterna fingo gå åstad i Herrens namn utan alla ekonomiska beräkningar. Men i samma mån som verksamheten gick framåt och de troendes antal ökades och församlingssamfundet trädde fram som ett faktum, bildades församlingar och föreningar, vilka togo hand om missionen med dithörande predikoverksamhet och fördenskull kallade predikanter och iklädde sig ansvaret för dessa. Denna utveckling var naturlig och riktig. Det är på församlingen, som predikantkallelsen och dess ansvar måste vila och icke på enskilda personer. Det är olämpligt och leder till söndring, om enskilda församlingsmedlemmar kalla vare sig tillfälliga eller fast anställda predikanter. Allt må ske genom församlingen. Den oreda, som uppstår, om enskilda inom församlingen kalla predikanter, kan till och med leda till församlingens upplösning.

I sammanhang med detta bör det ock erinras om det olämpliga och farliga uti, att medlemmar göra sin mening för starkt gällande och driva sin vilja igenom, när det gäller kalandet av predikant. Även sådant tryck kommer ofta igen över församlingen till skada för verksamheten. Vidare bör aldrig en predikantkallelse utfärdas under en tillfällig känslöstämning, som dragit fram i församlingen. Dylika känslöstämningar åstadkommas rätt ofta genom tillfälliga besök på längre eller kortare tid av predikanter, vilka åter i sin tur låta förstå, att de ingenting ha emot att få en kallelse. Det händer då rätt ofta, att predikantkallelser utfärdas under inflytande av en mindre sund känslöstämning. Även om i vissa fall sådana kallelser slagit väl ut, visa dock många exempel, att årslånga slitningar därav uppstått. En predikantkallelse bör således aldrig utfärdas

under trycket av vissa enskilda personer eller tillfälliga känslöstämningar. Det kristligt sunda och sansade förståndet bör däremot vara utslagsgivande. En predikants anställande är en så viktig sak och betyder så mycket för församling och predikant, att detta ärende bör avgöras under lugn och besinning. Skadligt verka de många rådgivarna, som ofta infinna sig, och de många förslagen på kandidater till platserna. Detta gör medlemmarna i församlingen rådvilla.

Den hänsyn, som rätt ofta tages till predikantens ålder och familjens storlek, har ofta drivit predikantfrågan på farliga avvägar. Att små och svaga församlingar se efter unga predikanter med liten familj är förståeligt, men att stora bärkraftiga församlingar göra det är dock icke att anbefalla. Att se efter unga predikanter förestavas visserligen av hänsyn till deras lämplighet att vinna de unga för Herren, men även där torde icke alltid förväntningarna blivit uppfyllda. Det är också oriktigt att för den kristliga verksamhetens framgång sätta ett sådant hopp till en människa och hennes ungdom. Så förekommer understundom nästan som en jakt efter vissa predikanter. Alla ledigblivna platser utfärda kallelse, och detta fastän det på förhand blivit dem sagt, att inga utsikter finnas att få den kallade. Att en församling har anspråk på duglighet och lämplighet hos den predikant, som de vilja ha, är ju helt naturligt. Men att anspråken isynnerhet i medelstora och mindre församlingar sättas så högt, som stegen räcker, är dock till skada. Anspråken på predikanterna äro också i ett så starkt stigande, att om icke det kristliga förståndet här får snart göra sig gällande, blir det ont om predikanter. Framgången i arbetet beror icke endast på den stora begåvningen utan även och särskilt på den kristliga troheten. Talet om den stora begåvningen är ock i många fall vilseledande. Att denna är olika hos predikanter är givet. För närvarande är dock vår predikantkår i stort sett av god och jämn begåvning. Och därför borde — den ene gå nästan lika bra som den andre.

Det som församlingen i första hand bör se

efter hos predikanten är icke begåvningen och huru han lyckats att tillfälligtvis »slå an» på predikstolen, utan till troheten i kallets utövning. Vidare bör en stationerad predikant ha ett verkligt herdesinne och ledareförmåga. Vet församlingen, att predikanten är trogen i sitt kall, har herdesinne för både små och stora samt äger ledareförmåga, är det aldrig farligt att kalla honom, även om hans predikoförmåga icke skulle vara så anslående och glänsande. Han kommer att ändå vinna i längden. Därpå finnes många exempel. Där dessa egenskaper saknas, hjälper icke en lysande predikobegåvning. Också därpå finnes sorgliga exempel.

Då predikanter anställande är församlingens säkerligen viktigaste fråga, bör den från början bli föremål för allvarlig bön och moget övervägande. För närvarande är det stor brist på predikanter (och den bristen torde snarare tilltaga än avtaga) och därför gäller det att taga vara på alla de krafter, som finnas.

Därjämte bör Herrens eget ord: »Bedjen skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd», bli ett verkligt bönebehov i församlingen. Få vi icke ut nya krafter, vilka äro villiga att offra sig för Herrens verk utan alla ekonomiska beräkningar, då komma vi snart i ett verkligt nödläge. Nya krafter behövas. Bedjen alltså därom.

P. Nilsson.

Från Redaktion och Expedition

Kvartalsmöte || Svenska Missionsförbundet håller i Skellefteå. || I kvartalsmöte i Skellefteå den 29—31 innevarande mars. Program finnes infört i förra numret.

Missionärernas medverkan vid sommarens möten. || De, som vid den sommarens missionsmöten önska erhålla besök av våra missionärer, torde därom fortast möjligt göra anmälan till Svenska Missionsförbundets Expedition.

Församlingarnas årsberättelser. || Expeditionen mottager med tacksamhet årsberättelser (vare sig tryckta eller skrivna) och andra handlingar, som lämpligt kunna insändas och som äro av värde att förvaras. De skola tagas i

förvar och komma att bliva värdefulla bidrag till vår historia.

Sparbössetömningsens slutresultat || Med stor tacksamhet till Gud och våra trogna missionsvänner få vi nu meddela, att den till sistlidne annandag jul hörande insamlingen är större än någonsin förut. Icke mindre än kr. 330,900:— hava nämligen influtit. I fjol var motsvarande summa kr. 206,709:— och utgör alltså ökningen kr. 124,190:—.

Må Herren välsigna dessa missionsoffer till sitt heliga namns ära!

Det skall förvisso ske. || Seminariet för utbildande av evangelister och lärare vid Kingoyi i Kongo behöver en *god orgel*, säger missionär Edv. Karlman. Musikinstrument stå nu i höga priser, och vi undra, om det finnes några missionsvänner, som för detta goda ändamål vilja insända bidrag till vår Expedition. Vi torde ej taga mycket miste, om vi tro, att den behöfliga summan snart skall vara inkommen. Det skall du, käre läsare, förvisso sörja för.

Missionsveckor || för stärkande av intresset och kärleken till missionen hava under februari månad hållits i Motala, Skänninge, Linköping och Norrköping. I samband med dessa missionsveckor hava en hel del platser fått enstaka besök av de vid missionsveckorna deltagande missionärerna. Intresset har överallt varit stort. För söndagsskolbarnen hava missionsstunder hållits. Rikligt med missionslitteratur har sålts, och goda missionskollektur ha givits.

Vi tro förvisso, att kärleken till missionen förökats hos många genom de föredrag, som hållits. Därom vittna många uttalanden som gjorts. Må Herren genom sin Ande få välsigna sitt folk till uthållig kärlek och nitälskan.

I *Sundsvall* och *Östersund* kommer nu, om Gud vill, att hållas ett par dylika veckor den 23—30 mars och 30 mars—6 april. Föredragshållare bliva missionärerna Lembke, Tännkvist och Westling samt fru Sigrid Högberg.

Om armenierna,

det så hårt prövade folket, skriver missionär *E. John Larson* ett kapitel i den i dagarna utkomna högeligen intressanta boken *Vid Ararat's fot*. Boken, som är rikligt illustrerad, rekvideras från Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm. Priset är kr. 2:75.

Yttre Missionen.

Theodor Hamberg

Sveriges första Kinamissionär.

Ett hundraårsminne.

Knut Theodor Hamberg föddes i Stockholm den 25 mars 1819 och tillhörde en ovanligt begåvad släkt. Hans äldre broder, Nils Peter, professor i kemi, medlem av vetenskapsakademien, lantbruksakademien m. m., m. m., var en sällsynt rikt utrustad vetenskapsman. Den yngre brodern, Theodor, blev ej i tillfälle att på samma sätt framträda, men man skönjer även hos honom en ej alltför vanlig intelligens, parad med ett mycket sunt förstånd.

Theodor Hamberg ägnade sig först åt handeln. Efter genomgångna allvarliga inre strider kom han till en levande tro på sin Frälsare. Hans beslut blev nu att ägna sin tid och kraft åt att göra Kristi namn känt bland hedningarna. Då intet svenskt missionssällskap fanns vid den tiden, erbjöd han sin tjänst åt Basels missionssällskap. För att utbildas för detta arbete inträdde han som 25-årig i dess institut i Basel och tillbringade där åren 1844—1846. Under studietiden fördes han särskilt nära en några år yngre man, tysken Rudolf Lechler.

Sedermera uppstod mellan dem en vänskap, som ogrumlad varade för livet och blev för dem av utomordentlig betydelse.

De båda missionärerna synas och genom olikheten i skaplynne på ett lyckligt sätt ha kompletterat varandra, ett förhållande som nog framträdde redan under utbildningstiden. Hamberg var den självständige, frihetsälskande svensken, den borne ledaren, och Lechler den strängt disciplinerade, laglydige tysken, som visserligen sade ut sina tankar men in i det sista fogade sig i givna föreskrifter.

När Basels missionssällskap på Gützlaffs

enträgna uppmaning beslöt börja mission i Kina och det gällde att kalla lämpliga pionjärer, föll valet genast på Hamberg och Lechler. »De äro», sådes det, »Herren helt hän-givna och utrustade med erforderliga gåvor.» Om Hamberg sade skolans inspektor: »Han

är otvivelaktigt en pånyttfödd kristen med ett bildat väsende, flitig och energisk.»

I nov. 1846 lämnade de båda missionärerna Basel. I deras sällskap voro två av Barmens missionssällskap utsända missionärer, som ock skulle förena sig med dem i arbetet i Kina. Färden gick via Marseille, Malta och Alexandria. Som Suezkanalen då ej ännu var byggd, användes kär-ror för resan mellan Alexandria och Suez, därifrån och till Indien fortsatte de resan med ångbåt. Men som alla hytter voro upptagna, fingo de nöja sig med att tillbringa nätterna på däck. Efter en angenäm, tre veckors lång vistelse i Indien, där de stannade för att studera missionsarbetet, stego de ombord på ett segelfartyg, som den 19 mars 1847 kastade an-

kar utanför Hongkongs redd. Glada tackade resenärerna Herren för att han lyckligt fört dem till det efterlängtrade målet.

Så snart missionärerna landstigit, sökte de upp d:r Gützlaff för att under hans ledning förbereda sig för det framtida arbetet.

Sydkina bebos av en mängd olika stammar, som tala olika dialekter. Gützlaff bestämde Lechler till missionär för hoklofolket och Hamberg för *hakkafolket*, bland vilken stam dittills ej något missionsarbete blivit utfört. Hakkas hade invandrat norr ifrån, var delat i flera grenar och talade sitt eget språk. En stor

Theodor Hamberg.

del av detta folk bodde i Hongkong. De beräknades uppgå till 3- å 4 miljoner själar.

Med liv och lust grep Hamberg sig an med studiet av detta språk (ävensom fornkinesiska). Skriftspråket var det vanliga kinesiska. Men uttalet var ett annat. I början bodde Hamberg i Hongkong, där han hade rika tillfällen att verka bland hakkas. Fortare än man kunnat vänta, kröntes arbetet med framgång. Hamberg var ej den, som gjorde en sak halvfärdig. Själv en gedigen personlighet fordrade han, att den, som önskade bli döpt och bekände sig som en Kristi efterföljare, skulle i levernet visa detta. Hans egen gudfruktiga, helgade vandel gjorde starkt intryck på kineserna och öppnade deras hjärtan för den förkunnelse, som missionären förde med sig. År 1851 uppgick den kristna församlingen av hakkas i Hongkong till ett antal av 60 personer.

Fastän Hamberg hade händerna fulla med arbete i Hongkong, släppte han likväl ej ur sikt, att han kommit till Kina för att tränga in i det inre av landet. Denna fordran hade av Gützlaff ställts som oeftergivligt villkor på de kandidater, som skulle antagas för kina-missionen. Ingen kunde varmare än Hamberg och Lechler önska att förverkliga planen. Men det var vid den tiden lättare sagt än gjort. Det var stor oro i landet. Visserligen hade Kina några år förut genom det första opiumkriget tvingats att avträda den stora, vackra ön Hongkong åt engelsmännen och att öppna fem hamnstäder för handel och missionsarbete, men detta medgivande hade ej skett på frivillighetens väg, och därför låg elden och glödde under askan. Ända till ett år efter fredsslutet 1842 var det för en kines vid dödsstraff förbjudet att undervisa en utlänning i kinesiska språket eller sälja böcker till honom. Inte underligt om befolkningen på fastlandet, som endast hört om utlänningarnas krigiska bedrifter, hört om huru de med svärd och kanoner tvingat deras folk att mottaga ett gift, som de själva med all makt sökt skydda sig från, då ansåg sig kunna undvara den lära de förkunnade. Och när myndigheterna allt som oftast sände ut proklamationer med direkta eller indirekta uppmaningar till folket att göra sig kvitt »havsmänniskorna» med »varghjärtan» var det ingalunda lätt att vinna ingång bland dem.

Till råga på allt utbröt vid denna tid även ett inbördes krig, det s. k. taiping-upproret. Ledaren för detta, Hung Siutsen, tillhörde hakkastammen. Han hade helt flyktigt kommit i beröring med kristendomen, förklarade sig vara Guds andre son och fick anhängare i mängd. Från tempel till tempel drogo han

och hans män och sönderslogo avgudarna. Då de stötte på motstånd, grep han till svärd och förklarade krig även mot opiet och mandschudynastien. Han upphöjde sig själv till kung och regerade en tid över halva Kina. Slutligen dog han en självspillings död. Det 14-åriga krig, som han anförde, hade kostat 20 miljoner människoliv och hos det okunniga folket vållat mycken oreda rörande de kristna begreppen och missionen.

Med denne egendomlige man kom Hamberg i beröring, och det är tack vare honom, som vi äga tillförlitliga uppgifter om »upphovet till taipingupproret». Innan det slutade, hade dock Hamberg länge sedan gått till vila.

Trots yttre oroligheter sökte såväl Hamberg som de tyska missionärerna att, så ofta som möjligt, göra resor på fastlandet. — Av engelska och amerikanska missionärer fanns det vid tiden för Hambergs ankomst ett 20-tal i de fem för utlänningarna öppnade städerna. — Ofta överfölls de under sina resor av rövare, plundrades, hotades till livet, fängslades. Det oaktat kommo de igen och sökte göra sig bofasta. En yngre missionär, Winnes, blev vid ett tillfälle tagen som gisslan och måste erlagga en mycket stor lösen för sin befrielse.

Fastän tiderna voro oroliga, blev det Hamberg förunnat att även på fastlandet grundlägga församlingar. Medan han var i Hongkong, fick han en dag besök av en man, Kong Yin, från en by Lilong. Mannen hörde, trodde och återvände hem som ett Kristi vittne. Efter någon tid kom hans bror och en hans kusin till tron. Och när Hamberg för första gången — det var i maj 1852 — besökte platsen, kunde han efter tre veckors undervisning döpa tjugi personer där.

Allteftersom Hamberg kom in i missionsarbetet, förstod han, att de kinesiska *kvinnorna och hemmen* icke kunna nås annat än genom kvinnliga missionärer. Visserligen hade Baselmisionens inspektör förklarat, att, om blott männen bleve omvända, skulle hemmen av sig själva ofelbart öppna sig. Men förhållandena i Kina gävo honom icke rätt däri. Hamberg hemsände därför begäran om att få ingå äktenskap. Härigenom ådrog han sig för en tid styrelsens onåd. Men hans kamrater voro glada, att han brutit isen för dem också. Lechler skrev bl. a. till styrelsen: »Herren vare tack och lov, att Hamberg äntligen kommit så långt, att han är gift! Om någonstades, så är det i hednavärlden av behovet, att man vid sin sida har åtminstone en person, med vilken man känner sig i kärlek helt förbunden till ömsesidig uppmuntran och verksamhet. Ingen kan i detta avseende överträffa en hustru, såvida denna är en äkta missio-

närskvinna. Men härom har man i det kristna hemlandet intet klart begrepp. Själv var jag också förr av samma åsikt men har nu lärt av erfarenheten. Jag har emellertid högeligen fröjdat mig över min käre broders lycka och hoppas till Gud, att han även med tiden beskär mig angenämare förhållanden.» Han kunde ock om fru Hamberg vittna att hon var »ett med sin man ifråga om levande missionsintresse.» — Fru Hamberg hade ankommit från Sverige den 9 sept. 1851, och den 13 sept. stod deras bröllop.

Fru Hamberg fick ock i sanning dela sin makes både intresse och vedermödor. I mars 1853 följde hon sin man till en stad på fastlandet, där han lyckats hyra ett hus. (De voro säkerligen den första utländska familj, som bott i det inre av Kina.)

Stadens befolkning kom i fejd med sina grannar. Striden utkämpades så, att missionsnärens boningshus kom i skottlinjen. Kulorna från båda parterna veno genom runnen, och in trängde ett rövarband för att fånga fru Hamberg och därigenom tvinga hennes man att betala en stor lösen för henne. Genom Hambergs och de infödda kristnas påpasslighet misslyckades de dock i utförandet av sin plan.

Genom oro och bekymmer, inte minst förorsakade av Gützlaffs ovisa missionsmetoder, som Hamberg icke kunde godkänna, bröts Hambergs hälsa. Han fick ett svårt hjärtlidande, och hans arbetsdag blev mänskligt sett, alldeles för kort. I Kina vart den endast något över sju år.

Det var den 14 maj 1854, som Sveriges förste kinamissionär kallades att mottaga den trogne tjänarens lön. Hans vän och kamrat Lechler skrev bl. a. om Hambergs sista stunder:

»Hans kära maka, som under åtta dagar varken natt eller dag lämnat hans sida, tillropade honom med fast stämma trösteliga bibelställen, och så lämnade han oss, i det att hans ande upptogs till Herren, vid vilken han genom en levande tro var fästad. Men vi se efter honom med tårade ögon, ty vi hava med honom förlorat mycket. Vad han varit för mig under de tio år, jag kände och älskade honom, vore svårt att med ord uttrycka. — Vad han var för oss som medarbetare, skola vi dagligen märka alltmera, i det vi känna vilken smärtsam lucka hans bortgång förorsakat.»

Med största omsorg tog Lechler sig an fru Hamberg och hennes båda faderlösa små. Huru värdefull hennes kraft än kunde vara för arbetet, så tillät ej hennes hälsa, att hon stannade kvar i Kina. Söndagen den 9 juli

1854 stod fru Hamberg för sista gången i »Happy Valley» vid sin mans grav, och följande dag anträdde hon med sina barn hemresan till Sverige.

Hamberg var en i alla avseenden högt begåvad person. Han var ett språkgeni. Därför blev han ock en mästare i hakkaspråket. Hans ordbok över detta blev av stor grundläggande betydelse. Hela hans uppträdande var nobelt och taktfullt. Han förstod sig på att rätt behandla kineserna. Han hade ett stort inflytande över dem. En hans samtida, missionär Winnes, säger, att det var endast Hambergs inflytande och fina takt, som förmådde draga fram i ljuset de bekännelser, som voro nödvändiga i och för uppdragandet av vad den av Gützlaff bildade »kinesiska föreningen» verkligen gick för.

Hamberg var ovanligt skarpsinnig och satte sig fort in i förhållandena. Klart insåg han betydelsen av församlingsvård, kvinnomission, läkaremission och skolverksamhet och lade en säker grund för dessa olika verksamhetsgrenar. Hans namn är en heder för Sverige och odödligt i Kinas missionshistoria.

Anna Fredén.

Kongo.

Kingoyi station.

*Julfirande under ovanliga omständigheter.
Många nya medlemmar.*

Brev från missionär *Josef Ekstam*.*

Julen 1918, den sjätte för mig och min hustru denna period, har utgjort ett undantag från alla jular, vi upplevat härute. Det är spanska sjukan, som kom som den fruktade, ovälkomna julgästen.

Söndagen den 22 skulle vi hava dop och nattvardsgång. Många dopkandidater voro sjuka, och en del hade dött, men 48 personer hade kommit hit för att döpas. Jag gick på morgonen ned till Seminariet för att höra, hur det var med dem. Fru Karlman var då sjuk, och Karlman var långt ifrån kry. De måste stanna hemma. De båda lärarna, som lovat döpa, kommo ej; de hade blivit sjuka. Den, som skulle predika, hade också blivit sjuk. Ett par hjälplärare lovade att förrätta dopet. En annan lärare åtog sig att predika, men under det han predikade, blev han sjuk och måste gå hem så fort han slutat. Det var mycket

* Daterat Kingoyi den 1 dec. 1918.

folk samlat till nattvardsfirandet. Men då brödet och vinet skulle bäras ut, funnos inga diakoner; även de voro sjuka. Men oaktat all sjukdom och nöd och död, som härjade runt omkring, hade vi dock en skön stund, ty Gud var oss nära. Den enda, som satt på de vitas bänk, var lilla Margit, och hon satt där så ensam och försagd. Hon är den enda utav oss, som sluppit undan.

Efter mötets slut kom meddelande från Karlman, att vår hjälplärare Upasi dött. Då hans barn nyss förut hade dött, hade döden redan märkt även honom. Under klockringning fördes hans stoft, då dagen led mot sitt slut, ut till sitt sista vilorum, som retts honom vid sidan av hans barn.

Fru Karlman var sängliggande hela helgen, men vi andra voro uppe och sökte göra det så jullikt för oss och vår omgivning som möjligt. Några byskolbarn voro ju ej här, men vi sände dem gåvor. Likaså blevo lärarna ihågkomna. Margit och jag klädde t. o. m. en liten »gran» till hennes stora förtjusning. Det var en underlig julafton. Det var så tyst och stilla mot vad det brukar vara här på jularna. Enstaka skott hördes då och då, förkunnande att åter någon dött, och den sorg, som härskade runt omkring i byarna, lade sig även beklämmande över oss.

Vi samlades en stund i kyrkan på juldagen. Det var ej mer än ett 60-tal personer närvarande. Vi läste den gamla, men ändå alltid nya berättelsen om Honom, som blev fattig för vår skull.

Vi äro nu alla uppe och sköta våra arbeten, men vi äro ännu kraftlösa. Vi börja nu åter att få förbindelse med våra övriga stationer, ty under en rätt lång tid har ingen velat gå med bud. Posten, som kom till Matadi i början av december förlidet år, fingo vi ej förrän den 3 januari.

Så vitt jag vet, har ingen av våra syskon härute ryckts bort mer än br. Sjöåker. Budet om Sjöåkers död nådde oss den 9 december, och det kom så plötsligt, att vi alla blevo som förlamade. Han var ju stationerad här och vistades endast tillfälligtvis i Brazzaville. Vi sakna dock alla närmare underrättelser om hans död. Ännu är det för oss ofattligt, att han är borta, den verksamme unge mannen. Ständigt var han sysselsatt med att göra sitt sjukhus så ändamålsenligt som möjligt. Och han planerade och anlade vägar och gräsmattor för att få det så fint som möjligt utanför sjukhuset. Men de rosor, han där skulle odla, få odlas av en annan hand än hans.

Det sista han lade hand vid, innan han avled, var en bomullsplantering, på vilken han nedlagt mycket arbete och av vilken han hoppa-

des få mycken vinst för sjukvården. Det är ännu så underligt att tänka sig, att han är borta, men det minne, han lämnat efter sig, är minnet av en nitisk, Gud hängiven man, som lade in hela sin själ i sitt arbete.

Kina.

Svenska skolan i Kikungshan.

Genom tillmötesgående från Svenska Missionens i Kina expedition äro vi nu i tillfälle att visa en bild av de båda hus, som Svenska Missionsförbundet och Svenska Missionen i Kina gemensamt inköpt i Kikungshan för anläggande av en svensk realskola för missionärernas barn. Nämnda expedition har från missionsföreståndare Erik Folke erhållit fotografien och även haft den införd i sin tidning.

Såsom förut meddelats, är skolan redan i full gång. Fru Folke är husmoder och fröken Ester Jönsson och fru Elisabeth Björkdahl, den senare från Svenska Missionsförbundet, äro lärarinnor. Missionär Björkdahl och missionsföreståndare Folke ha tillsammans utfört de reparationer av lokalerna, som varit nödvändiga.

Ur de meddelanden, som missionsföreståndare och fru Folke samtidigt lämna i »Sinims Land», göra vi ett par utdrag. Missionsföreståndare Folke skriver:

»Vi bli mer och mer nöjda med själva idén att ha skola härute. Man märker, att såväl barn som föräldrar känna det mycket bättre, än om de bodde i var sin världsdel. Det är intressant att ge akt på barnens uttalanden i det hänseendet. De äro ju i skolan under terminerna, men så få de komma hem under ferierna. Det första de då göra är att gå över hela missionsstationen och se, om något är ändrat. Och så leva de med i allt, som rör fars och mors liv och arbete. Tänk, vilken skillnad mot att bo länat borta i Sverige, skilda från föräldrarna! Barnen äro också intresserade i andliga ting och i andligt arbete. De äro verkligen gudfruktiga. De blygas ej för det, som hör Guds rike till. Du kan icke tro, vilken sång vi ha här. Och så är det ej så mycket som distraherar, utan de arbeta flitigt. Jag tror, att studierna bli bra mycket grundligare här ute. Och sedan detta härliga nordiska klimat och denna underbara fjällnatur. Det är, som vore man i hemlandet! Den mängd av villor, man ser, ger intryck av en bebyggd trakt. Alla gäster äro borta under

vintern. Vidare ha vi den andra stora amerikanska skolan alldeles intill, och de flesta av barnen där förstå svenska. Lite äventyrligt är det också, ty leoparder sägas hälsa på ibland. Det är intressant för pojkar det.»

Fru Folke lämnar följande intressanta meddelande:

»Jag skulle gärna vilja ta fram några ögonblicksbilder från skolan. Kl. 6,30 ringer det till uppstigning, kl. 7,15 är det frukost, kl. 8 morgonbön. Så börjar skolarbetet och pågår till kl. 11, då lunch serveras. Sedan middag

lilla Elisabeth Beinhoff. Efter jul vänta vi lille Rudolf Bergling hit.

Här är i dag underbart vackert, en härlig höstdag och strålande sol. Tänk om denna lilla skola, detta senapsfrö, får bliva en enande länk missionärerna emellan. Däri ser jag något så stort.»

Vi äro förvissade om, att det är Gud, som givit oss denna skola för våra missionärens barn, och att han därigenom vill fylla ett behov, som de senaste åren alltmer och mer gjort sig gällande. Om planen kan realiseras och

Skolan på Kikungshan för de svenska missionärsbarnen.

I och II Den svenska skolans hus. III Den amerikanska skolan för de Norska Lutherska missionerna. IV China Inland Missionens vilohem.

kl. 2,30 och kvällsmat kl. 6. Däremellan ha vi kaffe och barnen mjölk och smörgås.

I morse vid halv 7-tiden, innan jag var klädd, stodo tre små parvlar vid dörren och sjöngo en liten vers, som började: 'Kom, moder, fram till fönstret', och när vi öppnade dörren, stodo de där med en tallrik karameller, fint upplagda på en serviett. De här små pojkar voro Elmer Beinhoff, Erik Fagerholm och Paul Nelton (de båda senare från Svenska Missionsförbundet). De andra barnen äro Kerstin, Gustav och Bertil Tjellström, Folke Kullgren, Brita Wennborg (från Svenska Missionsförbundet), Margareta Linder och

skolan ordnas till en svensk realskola med dimissionsrätt, behöva icke föräldrarna såsom hittills stanna i Sverige längre än deras stadgade vilotid räcker för att i hemlandet övervaka barnens studier. Mycken kraft skall därigenom sparas åt det direkta missionsarbetet. Vi tro, att Gud alltfort skall leda saken och hjälpa oss till att få de erforderliga lärarkrafterna, så att saken enligt den uppgjorda planen skall kunna fullföljas. Vi veta ock, att våra vänner med oss framlägga saken i bön inför Gud.

J. E. Lundahl.

FRIKYRKOMÖTET.

Många missionsproblem behandlade under broderlig endräkt.

Det tredje svenska frikyrkomötet hölls i Immanuelskyrkan i Stockholm den 13—16 innevarande mars.

Över detta det frikyrkliga Sveriges riksmöte vilade från början till slut en av broderlig endräkt och innerlig högtidlighet uppbluren stämning, som i förening med allvaret inför och den insiktsfulla behandlingen av de föreliggande missionsproblemen konstaterade på ett övertygande sätt, att den andliga kraft, som här var koncentrerad, är en utomordentlig faktor i vårt lands kristliga liv. Och detta intryck försvagades icke därav, att meningarna nu och då bröto sig mot varandra. Därav stördes icke endräkten och försvagades icke kraften men skänktes däremot åt mötet den rörliga och livliga prägel, som tröttar ingen men intresserar alla.

Också var det en representativ samling, som mötte ögat i den vackra kyrkan. De till ett antal av över 400 uppgående ombuden från Baptistsamfundet, Metodistkyrkan och Svenska Missionsförbundet representerade 180,000 kristna från alla delar av Sveriges land. En mycket stor skara åhörare bevistade därjämte konferensens förhandlingar.

Ordföranden i den frikyrkliga samarbetskommittén, riksdagsman *Sven Bengtsson*, hälsade ombuden å denna kommittés vägnar. I sitt av innerligt allvar uppburna tal med anslutning till den förra delen av Matt. 5 kap. orinrade han om Guds stora godhet mot vårt land samt påvisade innebörden av den enhet, som i detta möte var för handen och som, så var hans hopp, skall växa sig allt starkare. Sedan missionsföreståndaren *J. Nyrén* samt pastorerna *John Johansson* och *G. Wagnsson* ledde de församlade i bön, förklarade hr *Bengtsson* det tredje frikyrkomötet öppnat.

Till mötets ordförande utsågs riksdagsman *Sven Bengtsson* och till vice ordförande d:r *J. Byström* och d:r *K. A. Jansson*. Fil. kand. *N. J. Nordström* valdes till sekreterare och fil. kand. *Bruno Nyström* och kand. *G. Henriksson* till vice sekreterare. Justeringsmän av protokollet blevo pastorerna *Fritz Pettersson*, *G. Hammarström* och *G. A. Gustafsson*. Därjämte valdes en resolutionskommitté av nio ledamöter.

Till Hans Maj:t Konungen beslöts att avläta följande telegram:

»Tredje svenska frikyrkomötet sänder Eders Maj:t underdånig hälsning med bön till Gud,

att hans hand må i dessa orosfyllda tider vila skyddande över konung, folk och land.

Bengtsson.»

För mötet presenterades stortingsmannen *Sigurdson* och sekreteraren i N. F. U. *D. Olsen*, båda från Norge. I var sitt anförande uttryckte de sin glädje att få deltaga i mötet.

De ämnen, som programmet upptog, omslöto i stort sett alla de spörsmål, som falla inom det kristliga livets och missionens område. Och då det personliga kristendomslivet är det för frikyrklig åskådning väsentliga, var det som sig borde, att det första föredraget gällde just detta. I likhet med vad förut varit fallet, komma såväl föredragen som mötesförhandlingarna i övrigt att från trycket utgivas.

Det är oss icke heller möjligt att här ingå på ett refererande av de många och värdefulla föredragen vid detta möte. I ett följande nummer skola vi däremot återkomma till de resolutioner, som fattades rörande vissa i dessa behandlade ämnen. Nu måste vi begränsa oss till att återgiva ämnena:

Det personliga kristendomslivets fördjupande (pastor *C. G. Lundin*); Nutidskrav med hänsyn till söndagsskolan (pastor *Hj. Strömberg*); Om kristendomsundervisningen (rektor *G. Mosesson*); Väckelserna och det bibliska församlingsbegreppet (missionsföreståndare *J. Nyrén*); Huru nå folket med evangelium? (pastor *Hj. Danielsson*); Om de frikyrkligas ställning till frågan om kyrkans skiljande från staten (*N. J. Nordström*); De frikyrkliga och samarbetstanken (*Sven Wisborg*); Hednamissionen och hemförsamlingen (*M. Westling*); Den frikyrkliga ungdomsverksamheten (*Axel Andersson*); Frikyrkliga samhällsuppgifter (*J. Julén*); Frikyrkliga önskemål rörande lagstiftningen om vigsel och begravning (*K. A. Modén*).

Vid det offentliga mötet på torsdagen predikade *J. A. Svedberg*, *O. W. Karlsson* och *O. W. Genander* samt vid avslutningsmötet på söndagen *Joh. Hellström*, *C. E. Benander* och *K. A. Jansson*.

På fredagen och lördagen gävos konserter av frikyrkosamfundens i huvudstaden körer.

Det nu hållna frikyrkomötet har varit av Gud rikligen välsignat. Och såsom det förvisso varit av vittgående betydelse för kristen tro och mission, så har det ock påvisat, att en sann och helig missionsande behärskar Sveriges frikyrkofolk.

FRÅN INRE MISSIONENS FÄLT.

Väckelsebud.

I *Vallby*, Blekinge, har en mäktig väckelse pågått under februari månad. Det stora missionshuset har för varje kväll varit överfyllt med folk. Människor i olika åldrar ha i hundratal beslutat sig för att följa Kristus. Väckelsen har växt utåt och sträckt sig över flera socknar i Östra härad och medfört förnyelse och kraft till många församlingar. Till *Vallby* friförsamling och ungdomsförening ha till inträde anmält sig över 200 personer, vilka under denna väckelsetid avgjort sig för Herren. Ett hundratal torde ha anmält sig till andra församlingar och ungdomsföreningar i Östra Blekinge. Många ha ännu icke kommit med i kristliga föreningar men äro fast beslutna att följa Kristus.

Ledare vid väckelsemötena har varit Sv. Missionsförbundets evangelist, pastor I. Aug. Åström, vilken med övertygelsens kraft och hänförelse förkunnat de frälsande sanningarna.

Missionsvännerna å platsen fortsätta nu med evangeliska möten, och många själar torde därvid vinnas för Guds rike.

I *Gamla Missionshuset*, *Jönköping*, har de senaste veckorna pågått en kraftig andlig väckelse, särskilt under tiden 11—23 februari, då Sv. Missionsförbundets evangelist, pastor J. Werthén, höll en serie möten därstädes.

Omkring ett hundratal personer, såväl äldre som yngre, ha böjt sig för Herren, bekänt sina synder och mottagit förlåtelse och frid genom Kristus. En stor del av dessa nyomvända ha redan begärt inträde i församlingen och ungdomsföreningen.

I *Värnamo*, där S. M. U:s evangelist Josef Roth lett en serie väckelsemöten, har mycket folk besökt mötena, och många ha böjt sig för Gud, de senaste dagarna 15 à 20 personer varje kväll, meddelas därifrån.

Årsmöten.

Köpings Mfg: Inkomster och utgifter ha balanserat på kr. 7,979:41. Under året har församlingen betalat det sista på den skuld, som vilat på det nya och vackra missionshuset vid *Brunna*, varför församlingen nu är skuldfri.

Till Svenska Missionsförbundet har under det gångna året lämnats 1,050 kr.

Lidköpings Immanuelsförsamling: Medlemsantalet var vid årsskiftet 215. Under året ha 10 nya medlemmar intagits. Inkomster och utgifter ha balanserat på 20,549 kr. Till Sv. Missionsförbundet har lämnats 2,423 kr. Ett lån på fastigheten på 10,000 kr. har inbetalts, vadan församlingen nu är skuldfri.

Norrahammars Mfg: Medlemsantalet är 190, vilket är 27 flera än vid förra årsmötet. Räkenskaperna ha rört sig med en summa av kr. 11,049:57, därav till Sv. Missionsförbundet kr. 388:06. Församlingen är skuldfri. Även under detta år har hållits bibelskola, som varit besökt av 28 barn i ålder 13—15 år.

Vånga Missionsförsamling: Medlemsantalet har under det gångna året ökat betydligt och var vid årsskiftet över 200. Inkomster och utgifter ha balanserat på kr. 12,473:37. Däri ingå som högsta poster inköp av lägenheten »Högälid» till predikantbostad samt grundliga reparationer av missionshuset.

Nynäshamns Mfg: Utgifter och inkomster ha balanserat på kr. 3,379:60. I byggnadskassan finnes f. n. kr. 4,352:47, dessutom äger föreningen en präktig byggnadstomt. Medlemsantalet är 37.

Svärdsjö norra Ffsg: Räkenskaperna ha balanserat på 2,700 kr. Till Missionsförbundet har lämnats 566 kr.

Svärdsjö södra Ffsg: Medlemsantalet har under året ökat med 42 nya medlemmar. Räkenskaperna ha balanserat på c:a 6,500 kr. Till Missionsförbundet har lämnats 920 kr.

Vingåkers Mfg: Medlemsantalet var vid årsskiftet 346. Inkomsterna inkl. hjälptrupens kassa ha uppgått till kr. 16,778:28. Bland utgifterna märkas: kr. 2,729:16 till Svenska Missionsförbundet, kr. 376:02 till Södermanlands Mfg, kr. 490:04 till andra missioner och kr. 4,023:45 för social verksamhet inom socknen och samhället.

Föreningen, som äger sex missionshus till ett kapitalvärde av 65,000 kr., beslöt genom styrelsen gå i författning om byggandet av ett sjunde samt att anställa en tredje ordinarie predikant.

Söndagsskolekurs hölls i *Brunflo* den 17 febr.—2 mars under magister *Norborgs* från *Stockholm* ledning. I kursen, som varit rikt givande, hava trettio elever deltagit.

Söndagen den 2 mars hölls kursens avslutning. Till denna hade inbjudits församlingens och ungdomsföreningarnas medlemmar, som också talrikt infunnit sig. Tal hölls då av pred. Lövgren, församlingens föreståndare F. G. A. Holm och magister Norborg. Eleverna lämnade minnesord, varefter pred. Lövgren framförde till magister Norborg elevernas varma tack och överlämnade ett gruppkort av samtliga kursdeltagare samt en penninggåva.

Hr F. G. A. Holm avslutade högtiden med att å församlingens vägnar tacka både lärare och elever och manade till att med liv och kraft taga del i det viktiga arbetet.

Alla hava uttalat sin stora glädje och tacksamhet för de goda råd och vinkar som erhöles under denna så rikt givande kurs.

Hemgängen missionsvän.

M. Norin.

Vi hava en särskild orsak att här presentera för våra läsare den nu i Herren avsonnade postmästaren M. Norin i Norrbo, Hälsingland. Under en lång följd av år arbetade han nämligen med mycken trohet för spridningen av våra missionstidningar. Och i detta arbete hade han stor framgång. Den

församling, som han i livstiden tillhörde och vars föreståndare han var i många år, har ett 80-tal medlemmar. Men på Pietisten och Missionsförbundet samlade han för varje år tillsammans icke mindre än 100 prenumeranter. Och vid detta sitt arbete besökte han hemmen och fiok då tillfälle att tala om vår mission och om frälsningen genom Jesus Kristus. Och för fattiga hem, som ansågo sig icke hava råd att prenumerera på hans tidningar, betalade han själv prenumerationsavgiften. Norin hade tagit det som en verklig missionsuppgift att sprida våra missionstidningar.

Det är med tacksamhet, som vi härmed erinrat om den i vilan ingångne, varma missionsvännens intresse för Guds rikssak. Och hans exempel visar, huru man med god vilja kan uträtta mycket även ifråga om spridningen av vår tidning. Hans minne skall leva i välsignelse och stå som ett till uthålligt missionsarbete manande föredöme.

Kanske du, som läser detta, vill följa hans exempel och på din ort bliva en lika nitisk och framgångsfull prenumerantsamlare? Det

är lämpligt att börja nu vid kvartalsskiftet. För övrigt kan tidningen Missionsförbundet fås från årets början.

Predikantkåren.

Emanuel Andersson, Osby, har antagit kallelse till Svedala Missionsförening med tillträde den 1 juli.

Otto Johansson, Bollstabruk, har antagit erhållen kallelse till Nora Missionsförening, Ängermanland, och tillträder platsen den 1 juni.

Jakob Werthén, Habo, har antagit kallelse till predikant och föreståndare i Västerås Missionsförening med tillträde den 1 september. Werthén har den senaste tiden varit Sv. Missionsförbundets evangelist.

J. Gust Sundberg, Kumla, har antagit kallelse till Norrköping.

Gust. Lindström, St. Mellösa, har antagit kallelse till Tegelsmora.

Behovet av nya arbetare.

Det har förut skrivits om denna sak i Missionsförbundet, och då har särskilt vikten av att bedja skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd framhållits. Utan gensägelse är detta framförallt viktigt. Men vi få icke glömma, att förhållandena i församlingarna också kunna vara sådana, att de skrämja bort arbetarna. Också denna sak må påpekas, ty det är även här viktigt, att bättring eker. Åtskilliga församlingar behandla sina predikanter så, att de skrämja bort de unga männen från den banan. Predikanten är både här och där bunden och ett föremål för klander. Aldrig tyckes man få nog arbete utfört av honom. Och han har skyldigheter mot alla. Få ha det mot honom. I snö, regn och rusk får han ofta vandra långa vägar på kvällar och nätter. En tjänare försäkrade mig en gång, att han på inga villkor ville företaga den vandring, som predikanten ofta nödgades göra. Därtill kommer, att predikantens ekonomiska ställning oftast är ytterst dålig. Jag har hört berättas om en ung predikant, som med några hundra kronor i skuld slutat sina studier. Under dessa krisår har hans löneförhållanden varit sådana, att han ytterligare ökat sin skuld med några hundra kronor. Detta är säkert bara ett exempel av många. På en plats har man under dessa tider betalt sin predikant med 900 kr. pr år. Man be-

höver säkert fyra års studier för att kunna räkna ut, hur man i dessa tider skall kunna försörja sig och sin familj på 900 kr.

Det är i församlingarnas ställning till predikanten mycket, som icke är vad det borde vara. Skulle bristen på arbetare bero därpå, är det framför allt nödvändigt, att ändring sker. Gud sände sina tjänare profeterna till Israels folk för att söka frukt. I stället för att finna frukt blevo de illa behandlade. Då sände Gud inga profeter på lång tid.

J. O.

Kunna icke de troende i allmähät göra något för söndagsskolan?

Det är en allmän uppfattning, att söndagsskolan är en sak, som egentligen rör endast söndagsskollärarna. Församlingen har endast att välja lärare och utanordna medel — om den gör det ens. Sen få lärarna sköta resten.

Har man med detta gjort vad man kan och bör göra? Nej! Det är visserligen sant, att det måste uppdras åt vissa personer att undervisa i söndagsskolan. Men därför äro ej alla övriga utan ansvar och arbete. Vi människor äro nämligen i behov av sympati och intresse, om vi skola kunna utföra ett arbete med den framgång, som är möjlig. Så även söndagsskolläraren. Han behöver de troendes intresse och förböner, för att ej arbetet skall bli onödigt tungt.

Ja, alla troende är väl intresserade av söndagsskolan, säger du. Om så är förhållandet, så låt oss visa det, så att lärarna märka det. Glöm ej heller att bedja för dem! Resultatet skall bli härligt!

Intresset kan visas på olika sätt. Ett är att infinna sig vid de offentliga föredrag, som hållas om söndagsskolan.

Dessa föredrag ha även en annan uppgift, nämligen att ge en inblick i söndagsskolans arbete och framför allt i vad som kan göras för söndagsskolan av dem, som ej äro lärare. Men publiken vid dessa föredrag är understundom alltför fåtalig. Ty även om mötet kungjorts såsom *offentligt* både från predikstolen, i tidningarna och genom affischer, så finns det många troende, som tänka: »Det där är bara för söndagsskollärarna.»

Nej, skall söndagsskolan för framtiden bli till välsignelse, måste det bli en allmän uppslutning omkring densamma av *alla* troende.

Denna lilla artikel är avsedd att vara ett *väckelserop*. Må den lyckas väcka någon! Den är ett uttryck för känslor och tankar, som röra sig i djupet av många lärares hjärtan.

Gustav Vallinder.

Allmänna missionsnotiser.

Svenska Kyrkans hednamission.

Till prästerna i riket har riktats en enträgen maning, att dessa inom sina respektive områden må uppväcka och uppmuntra unga krafter, som med uppriktigt lärjungasinne vilja ägna sig åt missionärens uppgift. I skrivelsen framhålles det stora behovet av missionärer på Sv. Kyrkans missionsfält och vikten av att sådana unga män bedriva akademiska studier med sikte på det blivande missionärs-kallet.

Skrivelsen är undertecknad av ärkebiskop N. Söderblom, prof. A. Kolmodin och rektor J. Kerfstedt.

Mongolmissionen.

Tvenne nya missionärer, sjuksköterskan G. Nilsson och lärarinnan H. Wiklund, avresa i dagarna till Mongoliet.

Ljusning för sjömansmissionen.

Inskränkningarna ifråga om rätt till s. k. landpermission för besättningarna på fartyg i trafik med utländska hamnar har upphävts. Därmed torde sjömansmissionen, som under krigsåren varit mycket begränsad, kunna återupptagas i full utsträckning.

Bibelns spridning.

Nyligen har meddelats, att Brittiska och Utländska Bibelsällskapet, som bildades 1804, med förra årets utgång spritt Biblar till ett antal av tre hundra miljoner exemplar.

Kyrkornas förbund.

Tre episkopala biskopar i Amerika avresa inom kort till Rom för att hos påven framlägga förslag till ett förbund, som skulle omfatta de protestantiska, romersk-katolska och grekisk-katolska kyrkorna.

Nytt sydsvenskt missionssällskap.

Vid nyligen i Jönköping hållen konferens har Jönköpings Missionsförening godkänt förslaget om sammanslagning med Svenska Alliansmissionen. Beslutet fattades med 204 röster mot 126, som röstade för uppskov i och för underhandlingar med Svenska Missionsförbundet. För sammanslagningen röstade samtliga styrelseledamöter samt alla föreningens predikanter, som uppgå till ett fyrtiotal. Det nya missionssällskapet, som består av en sammanslutning mellan Svenska Alliansmissionen, Jönköpings kr. Ungdomsförbund och Jönköpings Missionsförening, bär namnet Svenska Alliansmissionen.